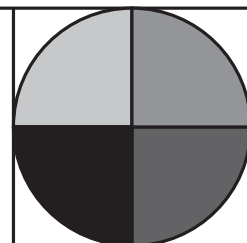

SOFIA HULTÉN

18.12.15 / 06.03.16

CAT

QUAN LES
LÍNIES SÓN
TEMPS

CAT/ Objectes amb possibilitats d'històries múltiples. Situacions que permeten un gir. Moments i materials intercanviant la seva posició. El treball de Sofia Hultén suposa una experimentació, des del camp de la narrativitat, amb tot allò que ens trobem en el nostre dia a dia. La mirada a allò que ens envolta, basculant entre ser caduc o perenne, permet imaginar altres realitats i altres poètiques, altres contactes i relacions.

El procés industrial busca la materialització d'una sèrie d'objectes produïts per arribar a unes característiques comuns i a uns objectius limitats, però serà en l'ús erroni o en una segona aproximació esbiaixada quan molts d'aquests objectes es convertiran en preguntes sobre ells mateixos en ser entesos d'una altra manera. Un objecte que no fa el que hauria de fer suposa un dubte, suposa un marc per a la imaginació i les opcions imprevistes.

Sofia Hultén presenta al cicle *Quan les línies són temps*, a l'Espai 13 de la Fundació Joan Miró, diferents aproximacions a objectes trobats. Objectes que inicialment poden ser sabates, cadenes, carretons o persianes es converteixen en detonants per a l'especulació sobre el sentit de la nostra relació amb el que ens envolta. Objectes amb històries particulars que viuran nous moments i noves lectures.

El fet de negar-se a veure les coses "com toca", el fet de portar els objectes a altres llocs dels previstos, permet generar altres possibilitats de la mateixa manera que les teories al voltant de la física quàntica –i la seva derivació en la computació– comporten l'aparició d'universos paral·lels que deixen de ser negats tot i basar-se simplement en la possibilitat. En la multiplicitat de capes de possible informació es troba també bona part de la definició d'un objecte.

Informació i temps, matèria i narrativa, encara que parlem d'informació emocional, de lectures laterals o de ficció especulativa. L'exposició de Sofia Hultén suposa una pausa per a una sèrie d'objectes i una possibilitat per observar-ne els seus diversos moments. Objectes que han perdut el seu sentit, deixalles i detritus, per exemple. Ens podem preguntar si té sentit modificar objectes llençats per tal que segueixin sent quelcom inservible. Hultén agafa objectes d'un contenidor de material de construcció i els modifica lleugerament. Un forat aquí, un tall allà... i retorna els objectes al contenidor. El treball, el gest de treballar, passa a ser un element sense objectius funcionals. Els objectes tornen al contenidor, tornen a desaparèixer, però ara amb una capa més que –també– quedarà oculta. El fet de treballar perd sentit i la feina passa a ser un secret ocult entre altres secrets que hem decidit deixar de banda.

Més objectes perduts: sabates al carrer. Parells de sabates que la gent ha deixat abandonades però que segueixen sent productes vàlids. No llençar les sabates sinó deixar-les per tal que algú altre les faci servir un cop nosaltres ja no les volem. Un gest potser carregat de condescendència o d'un desig utilitari que serveix com a punt de partida a Sofia Hultén per teixir un recorregut urbà. Les sabates i la recerca de sabates porten a mirar la ciutat d'una altra manera, porten a recorreguts peculiars i a deixar un rastre carregat de narrativitat.

Les darreres sabates portaran a les següents. Les sabates es "carregaran" amb una nova capa de vida que passarà a ser un element desconegut –però innegable– en un posterior possible ús per part d'altres persones. I seran les sabates –aquests objectes inestables en el disseny urbà– les que dirigiran el comportament de Hultén. Ara s'ha de parar, agafar aquestes sabates i deixar al seu lloc les que portava. En un cercle infinit en què les sabates van trobant llocs i moments de pausa.

Si en l'exposició veiem el temps dels objectes a través de vídeo (sabates i deixalles), també hi ha objectes que incorporen capes de temps i gestualitat afegida en l'espai expositiu. Carretons que no poden funcionar i que en un primer moment semblen estar en el lloc equivocats. És el gest equivocats el que permet alliberar els mateixos objectes de la seva servitud laboral. El mateix podríem dir de cadenes de grues o, fins i tot, de persianes metàl·liques o bicicletes que passen a ser estructures narratives, possibilitats d'allò que també són: espais d'escriptura i material narratiu que incorpora certa performativitat. Gairebé com si formessin part d'una situació coreografiada, els objectes –en la seva quietud– es mouen, es dobleguen, fan l'ullet des d'una posició irònica. Tot allò que podrien ser i no són, totes aquelles derivacions possibles, tots aquells usos no predefinitos. De la rudesia passem a la fragilitat, de la mecànica passem a la poesia.

Fundació Joan Miró

* *J.M.* Barcelona

Amb la col·laboració de:

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 470
info@fmirobcn.org

Fundació
Banc Sabadell

Amb el suport de:

el Periódico

www.fmirobcn.org

